

בבית המשפט העליון

בע"מ 7910/19

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המבקשת: פלונית

נגד

המשיב: פלוני

בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (סג"נ' בתל אביב-יפו (סג"נ ש' שוחט והשופטים ע' רביד ו-נ' שילה) בעמ"ש 62329-09-19 מיום 3.11.2019

בשם המבקשת: עו"ד תמיר טורגל

החלטה

1. בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (סג"נ ש' שוחט והשופטים ע' רביד ו-נ' שילה) בעמ"ש 62329-09-19 מיום 3.11.2019, בגדרו נדחה ערעור המבקשת על פסק דינו של בית המשפט לענייני משפחה בתל אביב-יפו (השופטת ו' שביט פינקלשטיין) בתמ"ש 34511-05-19 מיום 11.9.2019, במסגרתו התקבלה תביעת המשיב להורות על חיסונם של שני ילדיהם המשותפים והקטינים של הצדדים מפני מחלת החצבת, וכן על חיסונם בחיסונים נוספים הניתנים בשגרה והקטינים טרם חוסנו בהם.

ערעורה של המבקשת לבית המשפט המחוזי נדחה תוך שנקבע כי סעיף 68(ב) לחוק הכשרות המשפטית והאפוסטרופסות, תשכ"ב-1962 מתייחס להתערבות רפואית קונקרטיית אשר איננה במסגרת שגרת הטיפולים המומלצת לכל קטין. ברוח זו נקבע כי אין צורך בחוות דעת רפואית לפי הסעיף האמור כאשר עסקינן בביצוע חיסונים שגרתיים המומלצים על ידי משרד הבריאות. עוד נקבע כי ברירת המחדל היא חיסון הקטינים, וכי

על ההורה שסבור כי החיסון עלול לגרום נזק לצרף חוות דעת רפואית שתתמוך בטענתו, ומשכך נקבע כי המבקשת לא הוכיחה שייגרם סיכון כלשהו לקטינים ככל ויחוסנו. לבסוף, בית המשפט המחוזי הבהיר כי החיסונים מושא המחלוקת נועדו בראש ובראשונה לטובת בריאותם ושלמות גופם של הקטינים.

2. לאחר עיון בבקשה ובנספחיה החלטתי, בתוקף סמכותי לפי תקנה 407א לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984, כי יש לדחות את הבקשה לרשות ערעור, וזאת לאחר שמצאתי כי הקביעות בפסק דינו של בית המשפט המחוזי אינן מעוררות שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים וכי מתן רשות ערעור אינו דרוש כדי למנוע עיוות דין. אוסיף, כי עמדתו של בית המשפט המחוזי מקובלת עלי גם לגופה, מטעמיו.

3. לפיכך, הבקשה לרשות ערעור נדחית ויחד עמה הבקשה לעיכוב ביצוע שהוגשה בצידה. בנסיבות הענין ולפנים משורת הדין לא אעשה צו להוצאות.

ניתנה היום, ד' בכסלו התש"ף (2.12.2019).

ש ו פ ט